

Žalovaná popřela žalobní přednes a uvedla, že údaj pozastavené reklamy jest pravdivý; tu pak se ani soud ani znalec nemohl obmeziti jen na jednostranný údaj žaloby, nýbrž musil při provádění důkazu znaleckého, který soud může naříditi také bez návrhu stran, hleděti k tomu, co bylo podstatné pro spor, a to byla otázka klamavosti reklamy s hlediska průměrného zákazníka. Rozhodnutí o žalobě by bylo dáno již předem do rukou dovolatelčiny, kdyby se důkaz znalecký musil omeziti jenom na přednes žalující strany a kdyby tak bylo budováno jenom na jednostranném předpokladu, který si dovolatelka sama určila. Zcela právem vymezen byl předmět a rozsah posudku v ten smysl, zda kamna »M.« jsou s to vytopiti 7 kg hnědého uhlí v normální obytnou místnost o obsahu 50 krychlových metrů při normálních tepelných poměrech a smělo se proto také přihlédnouti při tom k průměrné teplotě měsíců, kdy vytápění místností přichází v úvahu, t. j. říjen až duben. Potom však má názor procesního soudu, že pozastavený údaj lze míti za objektivně pravdivý, oporu ve znaleckém nálezu a posudku. Než procesní soud hleděl také k jiným průvodům, jmenovitě k výpovědem zákazníků, jichž žalobkyně nedbá. Také ony mu byly základem úsudku, že inserát nelze uznati ani za klamavý s hlediska průměrného zákazníka. Takovému zákazníkovi půjde při koupi kamen zajisté jen o kamna s minimální spotřebou uhlí, jak to vyplývá také ze zmíněných výpovědí. Ani průměrný zákazník nebude tedy pozastavený údaj bráti doslovně a to ani co do udávané spotřeby 7 kg uhlí; i kdyby onen reklamní údaj znamenal docílený nejpříznivější výsledek, uvědomí si i průměrný zákazník, že musí počítati s případnou vyšší spotřebou uhlí za nepříznivých okolností podle mrazových poměrů a povahy vytápěné místnosti. Není podkladu pro to, že si bude vykládati pozastavený údaj právě jenom tak, že se jím míní spotřeba uhlí při vytápění místností bez přestání po celou dobu 24 hodin i za poměrů nejnepříznivějších. Takové nepřetržité vytápění se v praxi ani neprovádí ani nežádá, nýbrž počítá se jak s vytápěním místností v určitých obdobích během 24 hodin podle zvyklosti a potřeby tak se stáložárností kamen. Není proto pozastavený údaj klamavý ve smyslu § 2 zák. o nekalé soutěži. Tyto otázky správně uvážil také odvolací soud a právem měl za to, že se žalovaná svým jednáním nedostala do rozporu s předpisy §§ 1 a 2 zák. o nekalé soutěži.

Čís. 17490.

Je-li manželství stran již hluboce rozvráceno a na tomto stavu jest spoluvinen též manžel, nemůže se domáhati na manželce, aby se vrátila do manželského společenství.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1939, Rv I 1009/39.)

Nižší soudy zamítly žalobu, již se žalobce domáhal, aby jeho manželka byla uznána povinnou vrátiti se do společné domácnosti, o d-

volací soud z těchto důvodů: Žaloba, o niž jde, je opakem žaloby, ve které žaluje nynější žalovaná svého manžela o rozvod manželství. Lze říci, že kladné rozhodnutí rozvodu z viny nebo spoluviny v onom sporu je prejudiciální pro řešení tohoto sporu. V něm došlo totiž k zamítnutí žaloby proto, že došlo k hlubokému rozvratu manželství stran, jež zaviniily obě strany. Nelze proto v tomto sporu zastávat stanovisko, že manželka opustila manželské společenství se žalobcem bezdůvodně a nemůže též právem požadovati její návrat. Za tohoto stavu věci bylo odvolání v tomto sporu provedeno zcela souhlasně s odvoláním ve sporu o rozvod. Odvolací soud vychází i v tomto sporu ze stejného názoru, jaký vyslovil ve sporu rozvodovém, totiž že prvý soud právem dospěl k závěru, že manželé zaviniily rozvrat manželství ve smyslu § 13 lit. h) rozl. zák. stejnou měrou tím, že udržovali oba poměr k jiné osobě, který jest charakterisován jako obapolná vzájemná nevěra. Vývodům dovolání, že poměr ten, se stanoviska manželské věrnosti nepřípustný, zahájila žalovaná daleko dříve než žalobce, nemůže odvolací soud přisvědčiti, ježto skutečnost, že žalobce před léty neodvodil z toho jiný důsledek, než že sám také stejný poměr navázal a po léta se žalovanou dále žil a dokonce návratu žalované se sporem domáhá, mluví toliko pro to, že řečené okolnosti nepokládá za důvod nenesitelnosti dalšího manželského spoluzití. I když jsou tu okolnosti, které činí tento postup žalobců vysvětlitelným, nemůže to nic měniti na stanovisku, že vinu na rozvratu nenese výlučně nebo převážně žalovaná, nýbrž že tu zavinění spočívá na obou stranách, když znajíce uvedené okolnosti, dlouhá léta vedle sebe žily, trpíce jeden druhému poměr, který nelze srovnati s předpoklady řádného manželství. Za tohoto stavu věci jest pak sled jednotlivých okolností a zejména i skutečnost, že žalovaná navázala poměr zejména s F. dříve než žalobce s H. pro posouzení otázky viny na rozvratu nerozhodna. Prvý soud právem poukázal na vzájemné odcizení manželů, nastalé zejména v poslední době, takže i dle zevního chování manželů trvalo manželství již jen právně. Všechny tyto okolnosti vedly odvolací soud k závěru, že procesní soudce zcela správně věc posoudil ve věci rozvodové a proto také rozsudek potvrdil. Při prejudicialitě rozvodového rozsudku nemohlo býti vyhověno ani odvolání v této věci, neboť je-li manželství stran hluboce rozvráceno, nelze donucovati jednoho z manželů, aby se vrátil do společné domácnosti k manželu, který na hlubokém rozvratu manželství jest spoluvinen.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání neshledav zákonného důvodu, aby rozsudek odvolacího soudu zrušil nebo změnil (§ 510/III. c. ř. s.).

Čís. 17491.

Při žalobě o obnovu podle § 530 čís. 7 lze přihlídnouti jen ke skutečnostem, jež nastaly před ukončením základní rozepře a jež strana nemohla bez své viny použití ve svůj prospěch.